

Arrest

nr. 309 348 van 8 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1978.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 juli 2021. Op 21 juni 2021 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 24 februari 2022 met nummer 268 975 wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.3. Op 7 februari 2022 dient de verzoekende partij haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juni 2023 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Saraqib in de provincie Idlib. U en uw man verlieten Syrië in 2015 en verbleven tot 2020 in Turkije. In 2020 vervoegden u en uw gezin uw zoon, [A. Y.] (OV xxx) die een beschermingsstatus had verkregen in Bulgarije. Op 11 december 2020 kregen u en uw gezin eveneens een beschermingsstatus in Bulgarije. Jullie konden in Bulgarije geen school vinden voor uw zonen [A. I.] (OV xxx) en [Y.], die toen nog minderjarig waren. U vond er geen behandeling voor uw minderjarige dochter [A. M.] die stottert. Er was ook geen sociale bijstand. Uw zoon [Y.] werd er tweemaal overvallen. Bij het eerste incident werd hij geslagen. Tijdens het tweede incident kreeg hij een messteek in zijn vinger. Uw man ging naar de politie maar deze hebben niets ondernomen. Op een dag zat u op de tram en werd uw hoofddoek afgetrokken. Bij een ander incident op de markt werd u bespuugd. U, uw man, uw twee zonen en dochter kwamen naar België, waar u op 15 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legde u een paspoort en een identiteitskaart neer.

Op 26 oktober 2021 Op 9 september 2021 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) omdat u reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije en u onvoldoende elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend niet efficiënt of toereikend zou zijn. Ook de verzoeken van uw man en uw twee zonen werden om dezelfde redenen niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 24 februari 2022 bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te verlaten diende u op 7 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook uw zonen [Y.] en [I.] dienden een tweede verzoek in. U verklaarde ondertussen feitelijk gescheiden te zijn van uw man. Uw ex-man is een extremist en maakte het leven van u en uw kinderen zuur. Hij verbood het dragen van moderne kledij en vrouwen mochten volgens hem niet alleen naar de markt gaan. Hij verbood contacten te onderhouden met andere mensen en u mocht geen telefoon hebben. Na een conflict zou u klacht tegen hem hebben ingediend. Sindsdien is hij verdwenen. Hij zou gedreigd hebben uw dochter te ontvoeren. U haalt aan niet terug te kunnen naar Syrië waar u en uw kinderen omwille van hun dienstplicht onder druk gezet en/of gearresteerd zullen worden. U stelt ook niet terug te kunnen naar Bulgarije. U verwijst opnieuw naar de moeilijke levensomstandigheden aldaar. U zegt dat u in Bulgarije niemand heeft en haalt aan dat u er niet kon werken en er geen bankrekening kon openen. U stelt dat uw minderjarige dochter [M.] lijdt aan astma, logopedische problemen en een leerachterstand heeft. In België krijgt zij de nodige medische zorgen en kan zij terecht in het buitengewoon onderwijs. U en uw dochter kampen ook met angsten en worden/werden hiervoor psychisch begeleid. U stelt dat u in Bulgarije dergelijke zorgen en ondersteuning niet kan krijgen. U vreest ook dat de familie van uw ex-man die vaak naar Bulgarije reist wraak zal nemen omdat u tegen hem klacht hebt ingediend. U meent eveneens dat uw dochter in Bulgarije minder beschermd is tegen ontvoering door uw ex-man dan in België. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: het paspoort van u en uw dochter [M.], attesten van het Rode Kruis Vlaanderen waaruit blijkt dat u en [M.] lijden aan astma, attest van het CLB betreffende de begeleiding en scholing van [M.], attest van UZ Solentra vzw inzake uw psychische begeleiding en een attest van de politie Lanaken/Maasmechelen waaruit blijkt dat u de politie liet weten dat uw ex-man gedreigd zou hebben uw dochter weg te halen uit België

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U zegt weliswaar dat u medische en psychische problemen te hebben. Zo leeft u al 25 jaar met astma en heeft u door de oorlog in Syrië en de problemen van uw dochter te kampen met angst. U legt in dit verband een attest van het Rode Kruis en een attest van UZ Solentra vzw neer (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt evenwel dat u zich op mentaal vlak al beter voelt en de behandeling die u kreeg hebt gestaakt (verklaring volgend verzoek, vraag 13). Uit uw verklaringen afgelegd op DVZ blijkt tevens dat u ondanks voornoemde medische en psychische moeilijkheden in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U gaf telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (verklaring volgend verzoek). Bovendien haalde u bij het indienen van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 16 mei 2023).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er

nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat u reeds over een internationale beschermingsstatus in Bulgarije beschikt en u onvoldoende elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend niet efficiënt of toereikend zou zijn. Uw beroep bij de RvV tegen de beslissing werd verworpen. U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst moet worden gesteld dat uw verklaringen die uw vrees of uw risico bij terugkeer naar Syrië betreffen niet dienstig zijn aangezien uw nood aan internationale bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van Bulgarije.

Daarnaast blijkt dat u uw huidig verzoek opnieuw baseert op de moeilijke socio-economische situatie en levensomstandigheden van u en uw gezin in Bulgarije (gebrek aan werk, gebrek aan onderwijs voor uw kinderen, gebrek aan medische verzorging). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt en verder bouwt op eerder aangehaalde motieven is niet van aard om voornoemde beoordeling te doen wijzigen. Uw bewering dat u in Bulgarije niet de nodige zorgen en ondersteuning voor u en uw dochter kan krijgen is geenszins gestoeld op concrete feiten en elementen. Hetzelfde kan gesteld wat betreft uw vrees dat u in Bulgarije minder beschermd zou zijn tegen bedreigingen en wraakacties door uw ex-man en zijn familie. Wat dit betreft kan er gewezen worden op het feit dat in uw vorig verzoek werd gesteld dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem (GEAS) vermoed kan worden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming er geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden en dat redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt. In het kader van uw eerder en ook uw huidig verzoek hebt u geen melding maakt van problemen met de Bulgaarse autoriteiten en werd opgeworpen en dat u niet heeft aangetoond ernstige pogingen te hebben ondernomen om uw rechten in Bulgarije te doen gelden. Wat betreft de mogelijke verschillen tussen de bescherming geboden bescherming in België en Bulgarije dient herhaald dat de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

De door u neergelegde stukken doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De paspoorten bevestigen enkel de identiteit van u en uw dochter. De attesten van het Rode kruis bevestigen dat zowel u als uw dochter aan astma lijden. Deze gegevens worden niet betwist. De leerachterstand en de nood aan specifieke zorgen en begeleiding zoals bevestigd in de door u voorgelegde attesten van het CLB en UZ Solentra vzw staan evenmin ter discussie. Bij het attest van UZ Solentra vzw waarin wordt gesteld dat de angst van uw dochter veroorzaakt door de situatie in Syrië maar verergerd is door de slechte behandeling in het opvangcentrum in Bulgarije en dat een terugkeer naar Bulgarije haar huidig functioneren derhalve negatief zou kunnen beïnvloeden. Vooreerst blijkt dat de vaststelling over de oorzaak (van het verergeren) van haar angst duidelijk gebaseerd is op uw persoonlijke verklaring en niet op objectieve feiten. Bovendien maakte u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding van een slechte behandeling in het centrum, waardoor de geloofwaardigheid van deze verklaring in het gedrang is. Aan het in het attest vermeld causaal verband tussen een slechte behandeling in het opvangcentrum in Bulgarije enerzijds en het de functioneren en/of de gezondheidssituatie van uw dochter kan derhalve geen enkel uitsluitend gegeven worden. Het attest van de politie bevestigt ten slotte dat u de politie meldde dat uw ex-man heeft gedreigd uw dochter bij u weg te halen. Ook dit gegeven wordt niet betwist.

Wat betreft uw bewering dat u niets of niemand heeft in Bulgarije kan nog worden aangestipt dat ook in het kader van het volgend verzoek van uw zonen [Y.] en [I.] die zoals u over een internationale beschermingsstatus beschikken in Bulgarije, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen omdat zij evenmin nieuwe elementen of feiten hebben aangehaald waaruit kan blijken dat de bescherming die hen in deze lidstaat werd verleend niet langer actueel, efficiënt of toereikend zou zijn.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het vluchtelingenverdrag), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), de artikelen 13, 15, 17, 18, 19 van de procedurerichtlijn, de artikelen 4 en 20.5 van de kwalificatierichtlijn, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij brengt naar voor dat overwegende dat ze een nieuw verzoek heeft ingediend en hierbij ook nieuwe informatie ter ondersteuning heeft ingediend, ze stelt dat ze had moeten worden gehoord aangezien deze elementen nog niet aan de orde zijn gesteld voor de commissaris-generaal. Ze heeft verklaard dat ze gescheiden is van haar echtgenoot en problemen had ondervonden die haar dwongen om een klacht in te dienen. Ze meent dat ze had moeten worden gehoord alvorens haar verklaringen al dan niet geloofwaardig te achten. Volgens haar zou een nieuw verzoek om internationale bescherming alleen niet-ontvankelijk worden verklaard indien er geen nieuwe elementen werden aangevoerd.

2.3. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en haar in hoofddorde de status van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 11 juni 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar het volgende rapport en er de weblink bij vermeldt:

- Country Report: “Bulgaria. Update 2023”.

3.2. Op 3 april 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad met nummer 300 343 van 22 januari 2024. Ze stelt dat ze geen geldige verblijfsvergunning heeft aangezien deze is verlopen in december 2023. Het is derhalve mogelijk dat tegen haar een beëindigingsprocedure is ingeleid. Het is daarom aan de commissaris-generaal om te bewijzen dat ze nog steeds een status in Bulgarije heeft die haar in staat stelt om in menswaardige omstandigheden te leven. Ze verklaarde ook dat ze bang was om naar Bulgarije terug te keren vanwege de aanwezigheid van de familie van haar echtgenoot. Ze vreest dat ze haar minderjarige dochter met geweld zouden meenemen aangezien ze reeds bedreigingen heeft ontvangen. Bovendien heeft de commissaris-generaal haar

kwetsbare situatie niet onderzocht. Ze is een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind die geen familie in Bulgarije heeft. Ze stelt dat de commissaris-generaal de plicht heeft om te onderzoeken of ze, indien ze terugkeert, onderdak, voedsel, werk enzoverder, zal kunnen vinden en of zij de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten zal kunnen genieten na de bedreigingen die zij heeft ontvangen van de familie van haar echtgenoot, die dreigt haar dochter te ontvoeren.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de

Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Beoordeling

4.4.1. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni

2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in de in het kader van het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt f. r Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37). De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat zij en haar gezin in 2020 haar zoon, die een beschermingsstatus had verkregen in Bulgarije, vervoegden. Op 11 december 2020 kregen zij en haar gezin eveneens een beschermingsstatus in Bulgarije. Ze kon in Bulgarije geen school vinden voor haar zonen die toen nog minderjarig waren. Ze vond er tevens geen behandeling voor haar dochter die stottert. Er was ook geen sociale bijstand. Haar zoon Y. werd er tweemaal overvallen waarbij hij de eerste keer werd geslagen en de tweede keer een messteek in zijn vinger kreeg. Ze verklaart dat haar man naar de politie ging maar deze hebben niets ondernomen. Ze stelt tevens dat ze op een dag op de tram zat en haar hoofddoek werd afgetrokken. Bij een ander incident op de markt werd ze bespuugd. Hierop verlieten zij, haar man, twee zonen en dochter Bulgarije en kwamen naar België.

Op 26 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat*” omdat ze reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije en ze onvoldoende elementen aanbracht waaruit kan blijken dat de bescherming die deze lidstaat haar verleent niet efficiënt of ontoereikend zou zijn. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in zijn arrest van 24 februari 2022 met nummer 268 975.

4.4.2.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaart ze feitelijk gescheiden te zijn van haar man. Ze verklaart dat haar ex-man een extremist is en het leven van haar kinderen zuur maakte. Hij verbood het dragen van moderne kledij en vrouwen mochten volgens hem niet alleen naar de markt gaan. Ze verbood contacten te onderhouden met andere mensen en ze mocht geen telefoon hebben.

Na een conflict zou ze klacht tegen hem hebben ingediend. Sindsdien is hij verdwenen. Ze stelt dat hij gedreigd zou hebben haar dochter te ontvoeren. Ze stelt niet te kunnen terugkeren naar Bulgarije omwille van de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije. Ze stelt daar niemand te hebben en ze kon er geen bankrekening openen. Haar minderjarige dochter lijdt aan astma, logopedische problemen en een leerachterstand. In België krijgt zij de nodige medische zorgen en kan zij terecht in het buitengewoon onderwijs. Zij en haar dochter kampen ook met angsten en worden hiervoor psychisch begeleid. Volgens haar kan ze deze zorgen en ondersteuning in Bulgarije niet krijgen. De familie van haar ex-man reist vaak naar Bulgarije en ze vreest dan ook dat deze wraak op haar zullen nemen omdat ze een klacht tegen hem heeft ingediend. Haar dochter zou ook minder beschermd zijn tegen een ontvoering van haar ex-man in Bulgarije.

Ze legt ter staving van haar verzoek de volgende documenten neer:

- haar paspoort;
- het paspoort van haar dochter;
- attesten van het Rode Kruis Vlaanderen waaruit blijkt dat zij en haar dochter lijden aan astma;
- een attest van het CLB betreffende de begeleiding en scholing van haar dochter;
- een attest van UZ Solentra vzw inzake de psychische begeleiding van haar dochter;
- een attest van de politie van Lanaken/Maasmechelen waaruit blijkt dat ze de politie liet weten dat haar ex-man gedreigd zou hebben haar dochter weg te halen uit België.

4.4.2.3. In de bestreden beslissing wordt haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 11 december 2020 internationale bescherming werd toegekend in Bulgarije (administratief dossier, map 6, DVZ, *Eurodac Marked* hit d.d. 8 februari 2023). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat de verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat *in casu* het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Bulgarije niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij levert dit bewijs echter niet.

Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het loutere feit dat de verzoekende partij op heden niet over een verblijfsvergunning beschikt, volstaat niet om te besluiten dat zij geen internationale bescherming meer geniet. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om dergelijke elementen voor te leggen.

De verzoekende partij stelt dat ze niet kan terugkeren naar Bulgarije omwille van de moeilijke levensomstandigheden daar. Ze heeft daar niemand en kon er geen bankrekening openen. Ze stelt ook gepoogd te hebben een afspraak met de oogarts te maken maar er geen gekregen te hebben. Ze stelt er ook niet te kunnen werken. Ze brengt verder naar voor dat haar minderjarige dochter lijdt aan astma, logopedische problemen en een leerachterstand. Zij en haar dochter kampen ook met angsten en worden hiervoor psychisch begeleid. Volgens haar kan ze deze zorgen en ondersteuning in Bulgarije niet krijgen. Ze vreest ook dat de familie van haar ex-man in Bulgarije wraak op haar zal kunnen nemen en meent dat haar dochter minder goed beschermd is tegen een mogelijke ontvoering door haar man. In haar aanvullende nota wijst ze tevens op haar kwetsbare situatie als alleenstaande vrouw met een minderjarig kind die geen familie in Bulgarije heeft.

De persoonlijke situatie van verzoekende partij dient beoordeeld te worden in het licht van de algemene informatie die beschikbaar is omtrent de situatie in Bulgarije voor begunstigden van internationale bescherming. Er dient onderzocht te worden of verzoekende partij bij terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Wat dit onderzoek betreft, wordt onderstreept dat “(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In zake ligt recente landeninformatie voor, namelijk het “*Country Report: Bulgaria. Update 2023*” van AIDA van 11 april 2024. Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad *in casu* nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoekende partij de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Aldus stelt zich de vraag of er in Bulgarije sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Van 2013 tot 2023 waren er geen integratieprogramma's. Hierdoor hadden personen met internationale bescherming een beperkte toegang tot of een beperkt vermogen om te genieten van zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten. Hierdoor was de bereidheid van deze personen om in Bulgarije te verblijven dan ook beperkt. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, om te voorzien in integratieprogramma's. Sinds de goedkeuring hebben slechts 125 statushouders integratiesteun gekregen, maar deze financiering was afkomstig van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 integratiesteun verleend. In 2023 heeft enkel Vitosha integratiesteun verleend en dit aan 22 individuen. In zijn verslag van april 2018 heeft de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen ook benadrukt dat, hoewel de decentralisatie van integratie-verantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts is, de uitvoering van die verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan de gemeenten wordt overgelaten, waardoor dit vragen oproept over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit werd geïllustreerd door het feit dat geen enkele gemeente vrijwillig integratieovereenkomsten heeft gesloten, hoewel er middelen aan hen zouden worden toegewezen voor elke vluchteling die een dergelijke overeenkomst afsluit. Rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar Bulgarije. In een zaak van 15 december 2016 sprak het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties zich uit tegen de terugkeer van een Syrisch gezin uit Denemarken naar Bulgarije, op grond van het feit dat hun verblijfsvergunning hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of risico's op armoede en ontbering. Soortgelijke argumenten zijn te vinden in de voorlopige maatregelen die het Mensenrechtencomité op 1 februari 2017 heeft genomen om de overdracht van een Afgaans gezin met drie jonge kinderen van Oostenrijk naar Bulgarije te voorkomen. De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de "civiele nationale database" (ECГPAOH). De registratie in het ECГPAOH is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigten van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigten die in opvangcentra hebben gewoond, mogen volgens de SAR echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Sinds eind 2016 kunnen begunstigten dus geen geldig adres of domicilie opgeven, aangezien ze geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigten in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2022, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clausule ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.113).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is. Eind 2022 verbleven 298 begunstigten van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigten ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger) (AIDA Bulgarije update 2022, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigten van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig.

Begunstigten van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die voor begunstigten van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p.86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten, echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. vertolking, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigten van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15.95 euro (AIDA Bulgarije update 2022, p.119-120).

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen

die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.4.2.4. Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoekende partij geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in haar hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

In navolging van verwerende partij, stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie niet heeft gedefinieerd welke elementen een “*bijzondere kwetsbaarheid*” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt:

“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “*zoals*” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “*(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben*”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit in hoofd van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Bulgarije zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije. Uit haar verklaringen blijkt dat ze al 25 jaar aan astma lijdt en omwille van de oorlog in Syrië en de problemen van haar dochter te kampen heeft met angst. Uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat zij voor haar astma behandeld wordt met ‘*Duoven*’ en ‘*Relva*’ puffers (zie map 4 in het administratief dossier). Ze brengt nergens naar voor dat ze deze medicijnen niet zou kunnen bekomen in Bulgarije. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat ook dat ze wel degelijk in staat was om medicijnen te verkrijgen in Bulgarije toen ze daar verbleef (NPO, p.4). Wat betreft haar psychologische problematiek legt ze geen medische attesten neer die haar psychologische problematiek kunnen onderbouwen. Verder blijkt uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat haar angst verbeterd is en haar behandeling heeft uitgesteld (zie ‘*Verklaring Volgend Verzoek*, vraag 13). Tenslotte blijkt uit de algemene landeninformatie in het administratief dossier geenszins dat zij louter omwille

van het feit dat zij een alleenstaande moeder met kind is, dat zij over een dusdanige kwetsbaarheid beschikt dat zij niet in haar levensbehoeften zou kunnen voorzien of de rechten verbonden aan haar status niet zou kunnen afdwingen. Op basis hiervan kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

4.4.2.5. Het HvJ oordeelt stelselmatig met betrekking tot artikel 4 van het Handvest dat dit *“artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend.”* (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 91)

Inzake de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid om tot een mogelijke behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest te concluderen, heeft het HvJ in het arrest Ibrahim geoordeeld dat: *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”* (HvJ (grote kamer), 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt 90)

In punt 92 van het Jawo-arrest, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).”* (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, pt. 92).

Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat *“Les Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], n° 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)”* (eigen onderlijnen) (vrije vertaling: “De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer”; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, requête n° 30696/09, pt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het Hof in zijn arrest in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, requête n° 30696/09, pt punten 259 e.v.), zich diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat *“la situation dans laquelle le requérant s'est trouvé à la suite de sa mise en liberté n'est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d'investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement”* et que *“dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu'il ne souhaitait pas y rester”* (vrije vertaling: “De situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting” en dat “het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven.”) (punten 240 en 242)

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name dat hun situatie gekenmerkt was door *“notoire qu’un demandeur d’asile de sexe masculin et d’âge adulte n’a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d’accueil et que d’après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d’asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l’instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés”* (vrije vertaling: “het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle “Dublin”-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen”; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d’accueil relativisent l’argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l’origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d’asile en Grèce, la Cour est d’avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d’attendre que le requérant prenne l’initiative de s’adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: “Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien”) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n’apparaît pas non plus à la Cour que la possession d’une carte rose ait été ou ait pu être d’une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d’asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d’essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l’accès au marché du travail comporte tant d’obstacles administratifs qu’il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s’ajoutent les difficultés personnelles dues à l’absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l’absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l’arrêt précité), (vrije vertaling: “Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven).

Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis” (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d’avis qu’elles n’ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d’asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s’est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d’aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d’un traitement humiliant témoignant d’un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d’angoisse ou d’infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d’existence, combinées avec l’incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l’absence totale de perspective de voir sa situation s’améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l’article 3 de la Convention”* (vrije vertaling: “In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.”) (punt 263 van voormeld arrest)

Bij gebreke van systematische of fundamenteel tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen treffen, is de Raad verplicht rekening te houden met de specifieke kenmerken van verzoekende partij haar individuele situatie tijdens haar verblijf in Bulgarije, teneinde vast te stellen of zij zich buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevond die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften.

4.4.2.6. Uit de verklaringen van haar voormalige echtgenoot blijkt dat de verzoekende partij over een verblijfsvergunning beschikte in Bulgarije (verklaring DVZ, 9 augustus 2021, vraag 26). Zij is aldus in de mogelijkheid om haar verblijfsvergunning in Bulgarije te verlengen en valt hiermee niet onder de juridische 'catch 22'. Dit is de situatie waarin begunstigden, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats moeten opgeven om geregistreerd te kunnen worden in de 'civiele nationale database'. Echter mogen begunstigden niet langer het adres gebruiken van het opvangcentrum waar zij verblijven en moeten dus een eigen adres opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen verblijfplaats kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische 'catch 22' heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

Zij haalt in het verzoekschrift weinig tot geen persoonlijke omstandigheden aan waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. De bestreden beslissing stelt op pertinente wijze het volgende vast: *"Daarnaast blijkt dat u uw huidig verzoek opnieuw baseert op de moeilijke socio-economische situatie en levensomstandigheden van u en uw gezin in Bulgarije (gebrek aan werk, gebrek aan onderwijs voor uw kinderen, gebrek aan medische verzorging). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter vasthoudt en verder bouwt op eerder aangehaalde motieven is niet van aard om voornoemde beoordeling te doen wijzigen. Uw bewering dat u in Bulgarije niet de nodige zorgen en ondersteuning voor u en uw dochter kan krijgen is geenszins gestoeld op concrete feiten en elementen. Hetzelfde kan gesteld wat betreft uw vrees dat u in Bulgarije minder beschermd zou zijn tegen bedreigingen en wraakacties door uw ex-man en zijn familie. Wat dit betreft kan er gewezen worden op het feit dat in uw vorig verzoek werd gesteld dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) vermoed kan worden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming er geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden en dat redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Bulgarije u biedt. In het kader van uw eerder en ook uw huidig verzoek hebt u geen melding maakt van problemen met de Bulgaarse autoriteiten en werd opgeworpen en dat u niet heeft aangetoond ernstige pogingen te hebben ondernomen om uw rechten in Bulgarije te doen gelden. Wat betreft de mogelijke verschillen tussen de bescherming geboden bescherming in België en Bulgarije dient herhaald dat de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.*

De door u neergelegde stukken doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De paspoorten bevestigen enkel de identiteit van u en uw dochter. De attesten van het Rode kruis bevestigen dat zowel u als uw dochter aan astma lijden. Deze gegevens worden niet betwist. De leerachterstand en de nood aan specifieke zorgen en begeleiding zoals bevestigd in de door u voorgelegde attesten van het CLB en UZ Solentra vzw staan evenmin ter discussie. Bij het attest van UZ Solentra vzw waarin wordt gesteld dat de angst van uw dochter veroorzaakt door de situatie in Syrië maar verergerd is door de slechte behandeling in het opvangcentrum in Bulgarije en dat een terugkeer naar Bulgarije haar huidig functioneren derhalve negatief zou kunnen beïnvloeden. Vooreerst blijkt dat de vaststelling over de oorzaak (van het verergeren) van haar angst duidelijk gebaseerd is op uw persoonlijke verklaring en niet op objectieve feiten. Bovendien maakte u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding van een slechte behandeling in het centrum, waardoor de geloofwaardigheid van deze verklaring in het gedrang is. Aan het in het attest vermeld causaal verband tussen een slechte behandeling in het opvangcentrum in Bulgarije enerzijds en het de functioneren en/of de gezondheidssituatie van uw dochter kan derhalve geen enkel uitsluitel gegeven worden. Het attest van de politie bevestigt ten slotte dat u de politie meldde dat uw ex-man heeft gedreigd uw dochter bij u weg te halen. Ook dit gegeven wordt niet betwist.

Wat betreft uw bewering dat u niets of niemand heeft in Bulgarije kan nog worden aangestipt dat ook in het kader van het volgend verzoek van uw zonen [Y.] en [I.] die zoals u over een internationale beschermingsstatus beschikken in Bulgarije, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid werd genomen omdat zij evenmin nieuwe elementen of feiten hebben aangehaald waaruit kan blijken dat de bescherming die hen in deze lidstaat werd verleend niet langer actueel, efficiënt of toereikend zou zijn."

Verzoekende partij slaagt er in voorliggend verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Zij blijft slechts steken in het louter verwijzen naar algemene informatie zonder hierbij enige concrete elementen aan te halen die aantonen dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije zou blootgesteld worden aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Wat betreft de door haar aangehaalde problemen met haar echtgenoot, en diens familie, maakt ze niet aannemelijk dat ze hiervoor geen bescherming van de Bulgaarse autoriteiten zou kunnen inroepen. Ze tracht verder op geen enkele wijze de motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot de problemen van haar dochter te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

4.4.2.7. Gelet op de *supra* aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van de verzoekende partij niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die zij in Bulgarije zou ondervinden gelijkstaan met een "situatie van onmenselijke behandeling". De verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Bovendien dient bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan de verzoekende partij gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch uit het gehoor van de verzoekende partij noch uit het verzoekschrift concrete stappen die zij zou hebben ondernomen met het oog op het bekomen van huisvesting of tewerkstelling of gezondheidszorg, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

4.4.2.8. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt of terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen laten gelden.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden en in acht genomen wat voorafgaat, heeft de verzoekende partij aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije, dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd, ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest

elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije reeds werd toegekend.

4.4.2.9. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4.4.2.10. Aangezien aan de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

4.4.2.11. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/7 en 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest, de artikelen 13, 15, 17, 18 en 19 van de procedurerichtlijn en de artikelen 4 en 20.5 van de kwalificatierichtlijn moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

4.4.2.12. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4.2.13. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

De griffier,

griffier

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS